

II

III

UOQHOMOE

##

Журнал Українських Студенських Братніх Корпорацій

„ЧОРНОМОРЕ”

„ЧЕСТЬ! УКРАЇНА! ТОВАРИСЬКІСТЬ!”

Ч. 2 (5)

за січень—лютий 1929 р.

Рік вид. 2.

З М І С Т: Слава Україні (дереворит П. Холодного — молодшого). Гимн Чорноморців. Передовиця. Б. Окпиш: В п'ятиліття. Р. Купчинський: Вчора і нині. В. Пасіка: Положення наших організацій. Ю. Липа: Напрямні поступовання. О. Кузьмин: Організаційна схема. Гео: Gaudeamus. З корпоративного життя: Е. Ч.: „Залізна Острога”, У. А. К.: „Чорноморе” — Чернівці”, У. С. К.: „Занорожка” — Чернівці. Офіційна частина. Анкета видавництва „Чорноморе”. Пісні Чорноморців. Оголошення. Обгортка ком. В. Цара.

ГИМН „ЧОРНОМОРЦІВ”

(Мелодія маршу Б. Хмельницького)

Слава Україні,
Любій отчині,
Слава до віку од нині.

(2X) Єдність і згода
Право й свобода
Доля найкраща народа

Тайне чи явне,
Все недержавне
Знищить братерство преславне.

(2X) Єдність і згода...
Працю і зброю
Ми за собою
Маєм, щоб стати до бою
(2X) Єдність і згода...

**MCMXXIV — 10.II — MCMXXIX
VIVAT, CRESCAT, FLOREAT, EUXINOPONTIA!**

10 ЛЮТОГО 1929 Р.

Дня 10 лютого с. р. Данцігське, а за ним і інші „Чорноморя“ святкують гучно п'ятиліття засновання української корпорації нового типу, — ТУТ! „Чорноморе“ — Данціг. На зовні є всі дані до гучного святкування: існує кілька „Чорномор“, розкидані по Європі і Америці, репрезентанти — Чорноморці, заламане недовіря оточення, важніші справи (як єдиний правильний) урегулював І-й Великий З'їзд. Отже горою, комілітони — красномовці, урядім велику параду з того всього!

Однак оскільки „Чорноморе“ не віднайде правильної лінії внутрі і на зовні, — упадок його неминучий, Бо, здається, починає забуватися найважлише, що

Чорноморе має свою окрему місію.

Орден „Чорноморе“, перший український студенський орден, має перед собою великі завдання. Не в політиці річевій, а в сфері психологічно-державницькій, в імпондерабіліях. Витворити тип консеквентний, солідний, здібний до жертв і до перемог, тип котрий втілює в собі державницькі імпондерабілії — це не мало.

Мусимо віднайти і злютувати тих „відданих“ тих „самотвержених“, тип „твердих“, котрих уміли находити серед нас наших вороги, і котрих українство, здається, згубило в тягу останнього століття. Маємо, де лише є український студент чи на чужині, чи в дома зєдинити увесь ліпший матер'ял у „Чорноморях“. Установити бастіони „Чорноморя“ на Західних Землях, в колоніях, вкінці на Зеленім Клині, на Кубані, на Великій Україні, звязати їх в один орден що тривав би десятиліття а може й століття, що впоював би ідеали державні і шляхотні вселюдські, — чи то мала ідея?

Єсть гірка анекдота про те як селяне перевозили свого вмерлого земляка поїздом і, щоб не пізнали чужі, що він умерлий, садовили мерця на лаву, промовляли цілу дорогу до нього, підпирали чим могли, щоб не хилився. І то все на те, щоб довести, що труп є живим.

У декого з Чорноморців є в душі такий труп, — се вмерла ідея могутнього ордену, котрий повинен опанувати вибрану молодь і стати резервуаром сили і організації. Комілітони, живі духом, з тривогою підпирають у них свого трупа ідеї, але труп, не маючи опори, часто хилиться в бік чужих.

Бо всяке хилення до союзів, обєднань і т. п., то є хилення в бік чужих. В самотности є наша сила. Коли порівняти дух устрою окремого „Чорноморя“ з духом залози корабля, то напрям діяльности „Чорномор“ то є біг фльоти, котра не

повинна наразі виладовуватися на жадних сухоходах. Хоч кожен Чорноморець може і повинен працювати серед свого суспільства і народу, але „школа Чорноморська“, світогляд, зовнішність, повинні бути заховані все і всюди. Честь нашим звичаям, значкам, барвам і навіть дрібним вадам, бо вони боронять нас перед злиттям з невиразною масою студентства.

А в тій масі лянсують політичні піротехніки найбомбастичніші кличі для перероблення нашого студентства на один цілковитий фєрверк. Але до чорта з ракетами, коли вони не є сигналом для чинів великого війська, а просто злочинною забавкою! Геть з тим з „Чорноморя“!

Маємо серед студентів модерних буддистів, котрі обдуються від пишних, свіжопридуманих утопій, тільки на те, щоб зганьбити дійсність. Обидві течії мають одну спільну рису: вони коли можна так висловитися „поспішають з Україною“, Вони поспішають розрахуватися з болісним і повільним розвитком Нації, як з публічною дівкою, сі панове.

Для них Україна то є Велика Річ, котру треба пізнати і пізнавати, котру треба вишліфовувати і в собі і в оточенню, котру в імя будучини треба пізнавати складною і ростучою, як вона є. Їз потрібно мати багато сил, щоб бігти крок в крок з розвитком нації і передбачувати багато і жити відповідно до того. Ні, для сих панів Україна є біг на короткий дистанс! По піротехнічних і утопістичних екстраваганціях у них забракне віддиху і запалу. Коли Чорноморці будуть іти разом, Чорноморе побачить швидкий упадок тих течій.

Здається, ще одна течія студентська не може шукати прихильників серед Чорноморців. Чужі нам є десятки тих дешевих карєровичів, що в їх рабських душечках світить крісло чи польське, чи хоч виходкове в чужих парламентах.

Небезпечніші є питомі вади українські, що є тлом безсилля кожної української організації. Пригадаймо цю блохоскачність думки, цю отаманію помислів, ці дєрвішові танці самозахоплення, цей блаженний ідіотизм скрайнього індивідуалізму. А ненависть до консеквенції в збіровому, чи громадському життю, — чи ж не маємо того в крові ми всі, Українці!, від Кавказу по Сян? І яке бутне є то прокляте українське „відзі мі сен“!

Чи ж не є то характеристичне, що кождий викинений по спробі зруйнувати корпорацію, виступав з неї з окликами на честь дисципліни і власної ідейности? здається, що нуда розміреного життя змушує не одного Українця до руйнування власної організації ріжними вибриками. Чи ж нема, на жаль, таких корпорацій, де справу народньої кооперації чи допомоги українським інституціям ставлять вище від справ корпораційно-організаційних і тим самим руйнують саму окремість корпорації, її еґо? Чи не є це типовий отаманський відскок вбік, типове готєнтотське багатєлізування головного в імя побічєного?

Нищім зародки чужі орденів „Чорноморе“, нищім так старанно, так уміло і жорстоко, як тільки дозволяють обставини. Нехай кождий Чорноморець дивиться на індивідуальність другого, як на пожиточний город, де обов'язком його є вирвати кожду підлу бурянину, чи гнилий спориш. Жадна всеосолоджуюча дружба, жадна цілковита уступливість не повинна стати цьому на перешкоді. Коли є такі, котрим брак віри, то не щадити їх, чи вони проводирі, чи основоположники.

Усунути їх і не лаяти, — лишень забути про них основно і відразу!

Нищім і палім усе у психології безвольне і не чорноморське. Нехай будуть гістьми у нас дух Льйолі, чи Кромвеля, але не вільно щоб лехкодушність і дешева фельдфебелізація пройшла в світогляд Чорноморців.

А вкінці побажайло, щоб прийшов врешті той святий час, коли можна буде рострілювати і вішати на всіх галузях брата Українця за блуд його зглядом власної державности!

БОГДАН ОКПИШ.

ТУТ! „Чорноморе“ — Данціг.

В ПЯТИЛІТТЯ 1924 — 10.2. — 1929.

Є певні хвили в історії життя, коли оглядаємось поза себе та, реасумуючи пройдене й прожите, застановляємось, чи те, що ми творимо, до чого стремимо, для чого живемо, має свою реальну вартість. Такою хвилею в життю організації є кожда річниця, певний протяг часу, в якому наша праця завершується певними здобутками, дає певну суму, якою ми ту нашу працю міримо та основніше застановляємось, яку користь вона приносить.

І в п'ятиліття ТУТ! „Чорноморе“ — Данціг хочемо глянути в минуле та здобутий досвід використати в дальшій праці над розбудовою нашого корпораційного життя.

П'ять літ тому покладено перші підвалини під будову української студ. корпорації новітнього типу, пристосованої до потреб і завдань хвилі, надано їй форми трівкості згідно з задачею, яку корпорація має виконати в першу чергу в нашому студеньському суспільстві, а опісля — згодом і серед суспільства старшого через Батьків К! в праці над здобуттям і закріпленням по вік Державности Української.

Перебудова нашого студ. життя по визвольних війнах 1917—20 рр. стала очевидною konieczністю. Дотеперішні, переважно великі числом членів, професійні студ. організації не

сповняли під національно-державницьким оглядом ставлених до них вимог. Українська акад. молодь в стремління до відзискання втраченої й закріплення здобутої державности нашої та забезпечення їй тривкості стала шукати за новою формою організації — цілкої, скоординованої й карної.

Побіч давнього типу організації професійної повстає нова форма організації — корпорація. Тривкість її забезпечена повсякчасно в даному осередку науки в квалітативному й однозгідному доборі членів, які перед прийняттям їх в дійсні члени (лицарі) мусять перейти відповідний час бездоганного новитства виробленою й плеканою традицією і звичаями, взаємною товарищию, а теж і тим, що члени студ. організації, які дотепер по скінченню студій звичайно зовсім переставали цікавитись студ. життям та від нього відставали, то тепер вони залишаються й надалі членами „Старої Хати К!“ — Батьками К! яких обов'язком є бути даліше активними в організації і в суспільному життю, опікуватись життям і впливати на його здоровий розвій.

На таких основах заложено дня 10 лютого 1924 року заходами 10-ти членів-основників перше „Товариство Українських Студентів Високої Технічної Школи в Данцігу „Чорноморе“ з девізом: Честь, Україна, Товарищисть! Як свою ідею поставило „Чорноморе“: великодержавний і національний характер Соборної Української Держави, а завданням своїм: консервацію позитивних державно-творчих традицій, поборювання в собі й у других українського анархізму й хаосу, витворення психологічного й фізичного типу громадянина здібного до творчої праці в будові держави, та вікниці, як передумову однозгідности ділання — плекання товарищиости.

На протязі п'ятиліття ТУТ! „Чорноморе“ — Данціг може виказатись вірністю й сповненням ідеям і завданням вложених в нього тому 5 літ. По переборенню перших організаційних труднощів вступає воно з року на рік на чим раз то твердший шлях працею послідовною, дрібною нераз, але впертою, творючи в ланцюгу національно-державних здобутків останніх літ звено праці позитивної, праці ідейної над виробленням і вихваленням характеру, шляхетної й витревалой волі, консеквентної працьовитости у всіх ділянках громадського життя та державницької думки й способу ділання у всіх її проявах. Як творець новітньої форми організованости, під ту пору найбільш доцільної, веде ТУТ! „Чорноморе“ — Данціг провід у корпоратійному життю, надаючи йому напрям єдино реальний, стоючи вірно на сторожі ідейности корпоратійного життя. За приміром його йдуть численні вже нині українські студ. корпорації (Галич, Зарево і Смолоскип в Данцігу, Дніпро — Берлін, Сян — Краків і ин. та в части на корпоратійних основах заложені гурти „націоналістичної молоді“ і т. д.), організаційні одиниці,

які скріплюють у різних напрямках діяльності своєї почуття дисципліни і організаційної ієрархії.

Не само святкує нині ТУТ! „Чорноморе“—Данціг своє патріоття, Святкують з ним повні гордості і певности в доцільности стремлень своїх, зєднані одною ідеєю й духовою спільністю усі братні корпорації „Чорноморе“ та його прихильники. І вірою сповняється серце у кожного з великого вже нині й сильного гурта чорноморського братерства про успіх і досягнення наших найсвятіших ідеалів. Бо на сторожі волі нашої в здобуттю державности нашої поставили ми Зброю й Чині! На чорно-блакитно-чорному прапорі нашому золотом сяє наш гордий девіз: **Честь, Україна, Товариство!**

РОМАН КУПЧИНСЬКИЙ

Вчора і нині

Вперше почув я про корпорації в батьківському домі. Ще малим хлопцем прислухувався я розмовам про „запитих німецьких буршів“, які тільки й знають, що пити, карти грати і робити несмачні бешкети, нібито обороняючи свою загрожену честь. Це все не могло мене добре настроїти до корпорацій і корпораційного життя.

Стане вам такий громило на вулиці,—оповідав хтось так—цигаро в зубах, ногу наперед висуне і жде, щоби хто цю ногу нехотячи трутив, або наступив. Тоді робить авантуру, жадає сатисфакції, а ні бе палюгою через голову.

Не міг я з таких оповідань виссати хоч трохи сентименту для корпорацій і заєдно дякував долі, що хоронила наше студентство від погубних шляхів.

Такі менш-більш погляди на „буршів“ і „буршеншафти“ мали, а подекуди й досі мають, усі мої ковнаціонали в Галичині. Студент мав право, а навіть обовязок, займатися активно політикою, мусів належати до котроїсь із партій, але корпорацією не смів і не повинен був займатися.

— Цеж середньовічна глупота, дотого чужий винахід, не підходящий для нас.

Коли я почув про черновецьке „Запорожжа“, мене аж серце розболіло. Невжеж і наші українські студенти почнуть робити такі бешкети, як німецькі?! За „Запорожжам“ прийшла львівська „Роксолянія“ і я був у розпучі. Зараза поширюється і треба швидко протиділати, щоби здержати її. Де міг і як міг я здержував її. Що таких як я було більше, цього доказом слабій розрієт передвоєнних студеньських корпорацій.

Але час ішов, а й я змінявся серед того, багато дечого навчаючись з життя і з книжок.

І побачив я, що німецькі корпорації багато більше робили, як приписувала їм опінія галицьких українців. Вицитаю я, що ці корпорації давали повсякчасно найкращих синів батьківщини і розумних, упертих і відважних. Мій погляд на ідею корпорацій серед студентства почав змінитись. Не змінився він зараз, бо мені здавалося, що корпорації не мають уже тепер тієї самої рації існування, що колись.

Прийшла війна. Через Галичину пройшла величезна німецька армія, з якою я мав нагоду стрітись на фронті, в запллі, в битві і при чарці. Тоді я побачив, що значить для народу тверде корпораційне виховання. Коли траплявся бравурний чин якогось старшини, майже все той старшина був власником покарбованого шаблею пиця.

Не дивота! Ця людина нераз уже заглядала небезпеці в очі, виділа кров і холодний блиск шаблі...

Довгого, дуже довгого часу науки і досвіду потребував я, аки став тим чим є нині, горячим прихильником студентських корпорацій.

Здається й не треба говорити, яке кольосальне виховуюче значіння малиб були студентські корпорації у нас, колиб вони були здавна і були сильні та чисельні. Адже головним завданням корпорацій є сталити характери та гартувати духа і тіло. Чогож як не цього бракувало нам, коли Україну збуджено в огні?!

В 1916 році, в місяці листопаді, засновується в У. С. С. „Лицарство Залізної Остроги“. Не товариство а закон, що ставить собі за ціль „насталювання характерів, і плекання товариської культури“.

На око цілі зовсім не великі, а вже цілком не фразуючі. Нічого там нема з бомбастики „сонце волі“, про кайдани пуга, нагайку, кулі, свячені ножі і тим подібні театральні реквізити. Є тільки характер і товариська культура.

Хто має характер, той не буде трусом, дезертиром, перекінчиком, опортуністом, вічним опозиціонером. Хто має товариську культуру, той і послухає без негодування і дасть наказ без образи, і гідно прийме чужинця і гідно виступить перед чужинцем.

Все те цілі, як на одну організацію, не такі вже дуже малі!

На жаль „Л. З. О.“ не намітило шляхів для себе в повних часах, не предвиділо нинішнього, а підчас воєнних звірюх не вспіло якслід розвинути. Наслідки, які далаб була така організація в війні за волю, просто не дадуться обхопити голим оком.

Нехай! Нехай і ця похибка основників „Л. З. О.“ доповнить цілу серію наших похибок мілітарних і політичних! Всеж таки ліпше пізно, як ніколи.

Уважаю, що пововенний український студент не сміє не

перейти через чорнило корпоративного життя. Бо там і тільки там позбудеться вроджених національних хиб, а придбає те, чого нам так дуже а дуже бракує:

— Сильної волі і певности себе.

Радію на вістку про розвиток українських корпорацій, а чутка про нові тішить мене, як колись здобуття нових ворожих позицій.

ВОЛОДИМИР ПАСІКА

ТУТ! „Чорноморе“ Данциг.

Кілька завваг про положення тепер чорноморських організацій*)

Чорноморським організаціям, як войовникам-продуцентам, є присущі певні і то тільки їм методи організації. Ся метода є така: далекойдуча автономія частин при рівночасній єдности цілого. Як бачимо з цього, то організації чорноморські є в рамках українського студентства своєрідною клясократичною організацією.

Дальше я зазначив, що иншим нашим студенським угрупованням є присущий нахил згл. перевага централістичних тенденцій, пр. нахил творити в одній місцевости не кілька самостійних гуртів, лиш одну велику громаду. Назв'їм сей напрямок серед нашого студентства охльократичною організацією.

Приложім тепер до т-в „Чорноморе“ — як організацій клясократичних і до інших угруповань як організацій охльократичних закони суспільної динаміки. І що покажеться?

Що з бігом часу ті дві ріжні системи (в рамках українського студентства) вдарять сильно одна об другу. Наступаючою стороною буде зн. мусить бути охльократична організація, яка в тих самих рамках по своїй природі, по своїм заложенню другої сильної організації терпіти не зможе, тим більше організації клясократичної (читача, що хотівби докладно зрозуміти сю причину, відсилаю до „Листів до Братів Хліборобів“ В. Липинського часті III. і IV.). Якийже перебіг має ся боротьба? Она має дві фази, які однакові є для великих громадських груп, як також і для груп серед студентства. Перша фаза — се час отвертої боротьби, отвертик наскоків з боку охльократичної організації на організацію клясократичну. Та перша фаза як знаємо з історії і з дотеперішнього досвіду поробленого чорноморськими організаціями кінчається в 90% перемогою кля-

*) Подаємо сей дуже актуальний уривок з розвідки ком. Пасіки. Розвідка та вийде окремою брошурою в в-ві „Чорноморе“.

скратичної організації. Здавалось би що настав спокій: Однак е лих спокій перед бурею. Зачинаєся друга і найбільше для клясократичних організацій небезпечна фаза боротьби.

Се час підміновування клясократичних організацій організаціями охльократичними.

Час так сказатиб „мирного проникання“; оце послідне в 50% потрафляє знищити клясократичні організації, або й ціл

Учасники одного зі свят „Чорноморців“.

ком. Нищення з правила переводиться членами дотеперішних клясократичних організацій, втягнених в орбіту охльократичних інтересів цілком благими причинами.

В якийже спосіб боронитись чорноморським організаціям перед тим „мирним прониканням? По перше загострити добір членів, а друге коли цього потреба вимагає, виключити з організації людей психологічно чужих інших засобів немає.

Теперішнє положення чорноморських організацій грізне! Треба бути на острожности!!

Salus Euxinopontiae — Suprema lex!

„При кожній нагоді приходиться нам чути великі слова, коли одначе пізнійше приглянемося ближче дійсній вартості цих приречень, присяг, погроз, заяв, виявиться з цілою ясністю страшна прогалнина між словом і ділом... Сильна воля, глибоке знання і безпереривна праця — це головні моменти нашої загальної програми, але ні в якому разі слова, хочаб не знати як блискучі“

Др. Іван Мірчук.

ЮРІЙ ЛИПА

Кі „Чорноморе“ — Познань.

Напрямні поступовання корпорантів і корпорацій „Чорноморе“ (Продовження).

4. Річна праця корпорації

Річна праця корпорації замикає в собі певну кількість Віч Кі, Віч Лицарів, Віч Управи і Віч Новиків, позатим урочистости, прогульки, комерси і взагалі резривки не повинні бути занеханими. Дуже важним є в річній праці не занедбати звязку відвідин інших кі кі „Чорноморе“.

Віче Кі складається зі всіх корпорантів і має за ціль дати образ як найповніший свіжих здобутків корпорації, Віче кі повинно дати змогу Управі з'орієнтуватися в змаганнях і настроях корпорантів, а корпорантам дати підставу для довіря зглядом Управи. Основним завданням Віча Кі є піднести настрій комітонтів і дати кожному імпульс до праці. В порядку деннім Віча Кі повинна бути завжди основна точка: відчит, звіт, перечитання відповідної літератури і т. п. Обовязком Управи до кожної справи, котру подає до розгляду на Вічу Кі, мати свої власні внески. На спеціальні запрошення (на оголошення кі) на частину відчитову можуть бути запрошені задалегідь гості. Може бути оповіщене Управою „Стояче Віче Кі“ (Steh konvent) в наглих случаях.

Найважливі справи, а також справи формальні більшої ваги, як надання гідности лицаря, розв'язує і виконує Віче Лицарів. Воно ж є єдине компетентне в зміні й доповненню статутів, звичаїв та правильників. Важніші зміни в статуті й ідеології вимагають згоди „Старої Хати“ і основоположників. Всі важніші справи, оскільки Управа не має певної думки що до них, можуть бути представлені на розгляд Віча Лицарів. Крім того Віче Лицарів є найвищою судовою інстанцією при непорозуміннях між корпорантами.

Не можуть бути присутними на Вічу Лицарів ані гості, ані новики.

Віча Управи дають пляни праці корпорації, розробляють порядок денні Віч, намічують пункти витичні і в першу чергу реагують на всяку небезпеку для цілости, чести і добра корпорації.

Всі Віча крім Віча новиків скликає Перший Член Управи, або його заступник.

Віча Новиків скликає і провадить Старший Лицар. Вони є працею підготовчою для надання гідности лицаря.

Пересічно на рік випадає коло 20 Віч Корпорації, кілька Віч Лицарів і відповідна кількість Віч Новиків і Віч Управи.

Встановилося як звичай, що К!К! обходять урочисто дні 1-го листопада і 22 січня. Найбільшим святом корпорації се є річниця її заснування.

Прогульки уряджувані К! є або в цілях спортових для фізичної користі, або для того, щоб зацікавитися з чужою чи своєю державною культурною організацією (До Музеїв військових, краєвих, арсеналів і т. п.), або лишень для розривки.

Комерси уряджуються на честь нових лицарів, для почесних членів, Старої Хати, комілітонів з інших корпорацій і т. п.

Окрім того при К! можуть існувати курси короткотривалі. За згодою і участю комілітонів Управа передає провадження таких курсів одному з комілітонів. Курси фехту, спортові, танців є дуже пожадані. Приносить честь К! то, коли вона може дати обсаду лодки на регати веслярські, склад дружини футбалевої і т. п.

Корпорація не може занехати праці серед оточення: відчити для своїх студентів і для чужинців, запряшення чужих представників на свої комерси, балі, погульки, — то все повинно стати підвалинами доброї опінії про К!

Найліпшою опінією користуватиметься К! серед своїх, коли корпоранти будуть займати провідні місця серед українського студентства. Доброю опінією в краю будемо користуватися лишень по довшій праці освідомлюючій і при ненаганнім заховуванню поодиноких корпорантів.

(Докінчення буде).

ОЛЕКСАНДЕР КУЗЬМИН

К! „Чорноморе“ — Познань „Стара Хата“

Новики, Стара Хата, Управа

Умовою успішного розвою організації суспільства є зречення частини прав одиниці на користь суспільства, добровільне чи теж примусове. Добровільно зріктися своїх прав на користь загальну не викликаючи конфлікту, сслаблюючого організацію — може лише одиниця відповідно вихована і вишклена. Такою одиницею мусить бути корпорант, а школою де він позбувається деструктивних рис свого характеру і набуває знання та вправу для боротьби зі шкідливою для організації діяльністю інших одиниць — корпорація.

Внутрішня організація К! як найліпше відповідає умові поступенного і належного пристосування її членів до громадської праці. Час перебування в новитві (зрештою дуже короткий — повинен бути принайменше 1 рік), мусить бути вжитий виключно на те, щоб придбати теоретичне знання і належно приготувати свій характер і волю. Старший лицар і се-

діюри, які працюють над приготуванням новика пізнають його характер і його здібности і кваліфікують його до тої чи іншої праці.

Лицар, постійно поповнюючи свої теоретичні знання в вибраній, або призначеній йому ділянці мусить пробувати застосувати ті знання в громадському життю.

Тут треба зазначити яку величезну роль відігравала б належно поставлена організація „Старої Хати“, яка своїм досвідом, та впливом моральним підтримувала б пригноблених першими невдачами, та керувала б дальшими їх кроками.

Корпорація є майже єдиною організацією яка може організувати рівночасну працю кількох поколінь перейшовших одну і ту саму школу, злитованих спільною ідеологією і моралю та творячих одну цілість. При такій організації сама собою згине проклята проблема „батьків і дітей“, бо „батьки“, тримаючи руку на живчику своїх „дітей“ будуть відчувати удари їх серця і керувачись своїм досвідом будуть регулювати рівномірність і інтензивність їх праці. „Діти“ бачучи що „батьки“ не сторонять від життя, а йдуть враз з його розвитком, не ганяють всього що походить від молоді, а навпаки приймають і підтримують, здорові думки своїх „дітей“ — будуть визнавати та шанувати їх авторитет. Але члени „Старої Хати“ мусять позбутися думки що з укінченням студій стають вони якимись ветеранами, мало не інвалідами, що від них нічого вже вимагати не можна, а натомість належить їм велике поважання за те, що свого часу були дійсними членами Корпорації. „Стара Хата“, якої члени будуть мати такі переконання — не матиме жадного авторитету і невідіграватиме більшої ролі в життю корпорації. На неї будуть дивитися лише як на музей якогось допотопових монстрів, з яких можна часом покепкувати і посміятись.

Необхідно мати якийсь центр, який би контролював та координував зусилля тих працюючих одиниць. Таким центром є Управа КІ і вона мусить мати спільно вироблений план праці з ясно і виразно поставленими завданнями чи то для окремих одиниць, чи то для цілих груп працюючих спільно в одній ділянці. Час вакаційний мусить бути використаний для такої праці. Корпорант ідучи на вакації отримує від Управи завдання з виконання якого мусить здати звіт на вічу по скінченню вакацій.

Море — це є вихід із рідного загумінку, море — це злет в незнане: велике море — це те, що не має меж, це поле попису для сильних і великих рас. Море — утворює незалежність народам, які вміють його загнуждати. Потяг до моря завше товаришить потягові до незалежності.

Дмитро Донцов.

Чорноморська торпеда**Gaudeamus!**

... в одному з американських університетів студенти заснували т-во ім. Марка Твена, що має на меті пропагувати сміх і веселість у житті...
(із часописів).

Український студент прочитавши це здвигнув раменами.

Так і бачу його — розкуйовджена чуприна, похмуре чоло повне „прометеїзму“, лице скривлене іронією — словом ходяча понурість.

Вагалі наша молодь повурими типами богата.

Є тут змовники з виглядом Катилін, що вічно із тасними, конспіративними мінами шушукуються, змовляються якби напро. зміняти обличча світа або принайменше... скинути управу студенської Громади.

Є типи à la Санін із цинічною усмішкою та брудними коміціями („плювати“, мовляв) є представники демонічного манфредизму, є аваторети зніуджені оборотом земної кулі, є рутиновані критики, є патентовані весімісти...

Для них сміх і гумор — terra incognita.

Вониж бо вищі понад це...

Такі типи читають тільки книжки чорно-могильного змісту захоплюючись їх „сильною психологією“, погорджують спортсменами, що повні сміху і дотепу летять на лещетах або копають мяча (в душі завидують їм!), не зносять Фейрбенка або Чапліна нарікаючи, що американські фільми завжди весело кінчаються.

Цікаво бачити їх в гурті. Там, не вмючи здобутись на дотеп вони волять співати аж до самозабуття (і то самі понурі пісні!), замість огнистого чарльстона або коломийки (що є понад це веселіше?) підтримують солідарно буфет, і то пючі горівку не для того щоб розвеселитись, але щоб стати вже зовсім пригнобленим і вести нескінченні академічні розмови про Нірвану, небуття, проблеми пола і т. п. понурі речі.

Здоров Чорноморче! Ось бачу тебе із кувалом пива в руці веселого і усвіхеного, за табулею лисиць, що регочуться на все горло з дотепів старшого лицаря...

Сміюся, далі, Чорноморче, на злість тим усім понурим гробарям серед української молоді, бо твій сміх як ясні краплини моря, що ти його так любиш, як простори, як рух, як сонце, як життя.

Гео.

3 корпоративного життя

1. „Залізана Острога“ корпорація Укр. Січових Стрільців. Подібно як і „Чорноморче“, яке повстало в моменті великої депресії серед нашого студентства, так і „Залізана Острога“ з'явилася, як витвір „мінорних настроїв“, які панували серед „Усусусів“ у 1916 році по битві під Березанями. У битві тій згинуло дуже багато стрільців, а тих, які залишилися

при життю перенесено для відпочинку до Миколаєва н.Дн. Ці великі втрати цвіту нашої молоді, як також проголошення центральними державами незалежності Польщі, а в зв'язку з тим поголосок про ліквідацію У. С. Стрільців — дали імпульс до створення в рядах Усуусів організації більш сповної, якаб могла протиставитись всяким несподіванкам і який не будувалася страхува жадна безпека. До „Залізної Остроги“ належали так звичайні стрільці як і найвищі старшини, переважно інтелігенція. Почин до засновання корпорації дав славнозвісний Цяпка-Скоропад, який був віденським корпорантом. Його знають звичайно як фігуру смішну, одначе так дійсно не було. Він мав вправді свої смішні сторінки пр. був цілком на лиці подряпаний і говорив тільки афоризмами, одначе поза тим людина дуже ідейна і працювита, та ще дуже гарний вояка. Т-во було тайне. Члени ділилися на чури (в „Чорноморю“ — новики, непохитників і лицарів. Чури були без жадних прав — на жадних радах і т. п. не бували — всім usługували лицарям. Дуже часто такими чурами були полковники, сотники і т. п., які спершу сміялися з корпорації, потім одначе не могли без неї жити. Дуже часто траплялося таке, що чура-полковник usługував лицареві — звичайному стрільцеві. Члени „Залізної Остроги“ носили явно на військових одностроях з лівого боку відзнаки: чорно-червона стяжка з острогою. Поміж собою члени корпорації вживали замість товариш, комлітон і т. п. назви „приятель серія“. На чолі корпорації стояв великий комтур, яким довший час був Цяпка і який пасував „непохитників“ на лицарів. Були ще такі функції: в „Залізній Острозі“: малий комтур (Др. Білзвор, лікар в Коломиї), великий канцлер (Др. Старосольський, адв. Львів), великий майстер церемонії (Левко Лепкий, редактор Львів), підчас ший генеральний (Др. Щуровський, адв. Винники), великий конюший (М. Стронський, радник консуляту С.Р.С.Р. — Львів), великий волхв (священник, о. А. Шпепурський, парох в Старяві), скоморохі (поети), яких цілком було укладати пісні. Великим скоморохом був Роман Купчинський. По них залишилося дуже багато стрілецьких пісень. Пасовання на лицарів відбувалося дуже урочисто в Розвадові (Галичина). Салю украшував у відповіднім містичнім стилі Др. Іванець, який був живописцем (малював) корпорації. Пасовання заповідав великий окличник (герольд). Все відбувалося у відповіднім містичнім стилі і в староруській мові. Підчас пасовання грали „фавфарони“ (музиканти) на чолі яких стояв „великий трубадур“ Гайворонський. Пасовання відбувалося з великою парадом, та зі всіми інсигніями. На посторонні особи, які могли бути майбутніми лицарями запрошені на пасовання, все це ребило величезне вражіння. Доперва пасовані лицарі мали право брати участь у „великому зборі лицарства“. Непохитники брали участь у „малій раді“ — де одначе жадних важніших справ не вирішували. Чури — не брали участі в жадних радах. Лицарі ділилися на кінних і піших. Для перших дбав „великий конюший“ о коні. На даний знак лицарі збиралися і зі смолоскипами їхали чи йшли через кілька сіл. В тому селі, де спинилися влаштовували цілу ніч „сеанс“. (іось в роді сьогоднішнього корпораційного комерсу). Корпорація проіснувала довго. Останнім великим комтуром був Др. Свідерський, лікар у Білому-Камені. Перебуваючі у Львові корпоранти вважають за своїм молодих спадкоємців пластовий „Орден Залізної Остроги“ і бувають in corpore на всіх їхніх імпрезах

2. Українське Академічне Козацтво „Чорноморє“ в Чернівцях (Буковина). Клич корпорації: „за волю, честь і рідний край“ („liberos, libertas, patria“). Козацтво основано в 1913 р., одначе підчас світової війни діяльність його була припинена, а дата відновлення к! припадає на 1923 р. в цей час владою закрито у Румунії всі інші студентські т-ва, як „Січ“ „Союз“, „Новий Союз“. Активних членів в к! є тепер 50, інші це неактивні козаки та батьки. Загальне число членів вносить понад 150. Ідеї т-ва покриваються з ідеологією виробленою за 5 літ нашими братніми к!, а з них найвищою: створення самостійної і соборної України. Замітний у к! вплив мілітаризації, стремління до мілітарного виховання української державницької молоді. Внутрішній ляд організації слідує: члени ді-

ляться на юнаків, козаків, батьків і почесних батьків. Старшина складається зі: старшого (Х), підстаршого (ХХ), скарбника (ХХХ) і старшого юнаків (Х-ю). Крім цього існує голова літературно-наукового кружка. Найвищою інституцією в козацтві є „Р. К.“ („Рада Козацька“) в якій беруть участь тільки козаки зг. неактивні козаки і батьки, (кождий член може стати козаком, коли перебув що найменше 2 семестри в козацтві і здав козацький іспит з історії і географії України, з української літератури, зі статута та регуляміну і кодексу чести). „Р. К.“ рішає всі справи, які торкаються козацтва. Крім цього відбуваються юнацькі ради, де подається юнакам різні вказівки, що до честигідних, товариських, громадських і т. п. справ. Збираються рівнож ради загальні, в яких беруть участь так козаки, як і юнаки. При кінці кожного семестра збирається „Генеральна Рада Козацька“, яка уділяє абсолюторію уступаючій старшині і вибирає нову. До її можуть належати, з обмеженням деяких прав і студентки (впроваджена варшавською к! Ч., а в слід за цим і л. великим зїздом „Чорноморців“ категорія „пань прихильниць“). Зовнішня діяльність черновецького козацтва представляється рівнож дуже гварно. К! в соргоге не бере участі в жадному партійному життю, одначе старається допомогти нашому народові Буковини в його змаганнях в національному, культурному та економічному життю. Корпоранти стараються, щоб у кождому буковинському укр. селі заіснувала „Просвіта“, театральний гурток, хор, та кооператива. Крім цього поодинокі члени влаштовують відчити на різні теми, театральні вистави, вечери і т. п. В Чернівцях управляє к! місцевою „Укр. Народньою Книгозбірнею“, а корпоранти співають в музичнім т-ві „Буковинський Кобзар“, працюють в редакціях „Рідного Краю“ та „Часу“, та належать до укр. спортивного клубу „Довбуш“. Як бачимо з цього черновецьке козацтво стремить з непогамованою силою до здійснення свого великого клича та працює на славу і за кращу долю нашої Батьківщини.

3. Українське Студенське Козацтво „Запорожжа“ в Чернівцях (Буковина). Довідуємось, що в останньому часі відновлено в Чернівцях к! „Запорожжа“, яке вже має свою довголітню історію та діяльність якого була в останнім часі припинена. Покищо к! числить мало членів. Бажаємо успіху!

Офіційна частина

Президія 1. Великого Зїзду братніх К! К! „Чорноморе“ складає на цьому місці щире подяку за численні привіти й побажання з нагоди Зїзду як поодиноким організаціям так і приватним Особам.

Верховна К! — Тут! „Чорноморе“ — Данціг.

АНКЕТА

Просимо всіх комілітантів і прихильників о надсилення відповідей на адресу видавництва.

1. Уваги що до змісту.

1. Чи повинна бути перевага статтей характеру ідеологічного і саме якого?

2. Яке місце повиннаб займати частина літератури?
3. Чи потрібне поширення відділу „з корпоративного життя“ і в якім напрямі?

II. Справа росповсюдження журналу.

1. Якими шляхами вдалосяб приєднати як найбільше передплатників журналові.
2. Який мігби бути найкращий шлях росповсюдження журналу нова передплатою.
3. Які є можливості росповсюдження журналу за границею?

III: Побажання що до змісту, форми і росповсюдження журналу

Вслід анкети буде поданий в слідуячому числі.

Видавництво „Чорноморе“

Пісні Чорноморців (номерові).

Апетит

(Мельодія буршівська)

Коли б Дніпро, Дунай, Десна
Несли саму сметанку
Я б в ранці випив їх до дна,
Нешаче кави шклянку,

Приспів:

Від дорожнечі я без харчів
Змишивсь я в апетиті;
Чого б, здається, не поїв, —
Усе що є на світі!

Коли б з хребтів Карпат цих
Порібрина настала,
То в ранці я б упорав їх
Немов шматочок сала

Приспів: я. в.

Коли б з оружжа ворогів
Зробилась солонина,
І б при царці я поїв
І — встала б Україна!

Приспів: я. в.

Огненна пісонька

(Мельодія буршівська)

З огня ми маємо всі душу
То щоб не трапилось біди,
І не згасить душі своєї
Тра'пить вино замість води

Приспів:

Вино, вино, вино,
На радість є створено!
Як Чорноморець раз топився
То з сумом тужно промовляв
Колиб в вино переминився
Отсей солоний морський став.

Приспів: я. в.

Вино, то пісня і побіда
Пий, брате, пий і наливай;
Воно освітить цілі світа,
Як темну вулицю трамвай!

Приспів: я. в.

На пресовий фонд журналу „Чорноморе“ зложили: Ч. — 10 зл.
І кличе: п. М. Рудницьку і п. О. Бачинську. Ю. Косач—1 зл. І кличе: П.П. Вецьських і ком. Б. Окпиша.

„Значиться є на Україні люде, яких болить в душі те саме що я мене, і хочу вірити, що з того болю в молодій генерації виробиться енергія до позитивної праці і самопочуття своєї гідности, якої у нас так мало... Виховання характерів, яке поставило собі задачею „Чорноморе“ уважею я одиноким середником, який поможе видобутися Українцям з їх теперішнього незавидного положення“.

З листа д-ра Яр. Онуєвського.

Журнал Українських Студенських
Братніх Корпорацій

„ЧОРНОМОРЕ”

БУДЕ ВИХОДИТИ ЩО ДВА МІСЯЦІ.

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА ВІНОСИТЬ 4 ЗОЛ.

В 1929 р. будуть появлятися рівнож що два місяці брошури з ділянки історії і теорії українського корпораційного руху та націоналістично-державницької ідеології в серії

„Бібліотека Чорноморця“

Річна передплата на журнал і бібліотеку разом вносить 6 зол.

Ц І Н А: 1 примірника журналу 75 гр. -- 1 книжки 50 гр.

АДРЕСА ВИДАВНИЦТВА:

E. CZESNOWYCZ

Warszawa, Żórawia 16 m. 19.

ЦІНА ПРИМ. 75 гр.

Редаг. є: КОЛЄГІЯ

Видавець і відповідальний редактор: ЄВГЕН ЧЕХОВИЧ.
